

TRAVESSADA DE CATALUNYA A PEU8ª ETAPA ARBOLÍ - MONT.RAL (22 Km , 56 participants)

ARBOLÍ (PRIORAT), QUI MÉS QUI MENYS ES DISPOSA A ESMORZAR...

/ 19 de Maig del 1985 /

Aquesta jornada de marxa ens ofereix bon temps fins a migdia, per després ennuvol·lar-se amb perill de pluja; però no passa d'aquí. Són les set del matí quan partim amb dos autocars de l'empresa DOTOR; agafem la carretera comarcal vers Tarragona i Reus fins arribar a Arbolí.

A l'entrada d'Arbolí, davant la font del poble, ens posem a esmorzar; hi ha una nota simpàtica donada per un grup de companys encapçalats per l'Agustí Poch, la Blanca Forgues la Lola Irún i en Joan Mestres, que estenen unes toballes amb puntes de coixí, canelobres de plata amb tres espelmes, plats de porcellana fina, copes de cristall, torrades de pa amb paté, fruita d'agucates, vi del Priorat i amb bon humor i alegria compartida, deixant escapar un aire de romanticisme.

A les nou en punt comencem la marxa pujant pel carrer Trinquet, sortint del poble per la part alta, al costat del barranc del riu Arbolí. Al poc ens enfilem per un camí empedrat que mena a l'ermita de Sant Pau;

aquest, descriu uns revolts fins a assolir el serrat dels Colls.

Avancem per una pista que segueix la carena; per l'esquerra ens conduiria a l'ermita de Sant Pau. Continuem, per la dreta, fins a arribar a un collet en la base del Puig de Gallicant (1008m). Un grup majoritari decideix pujar-hi, deixant clar als altres el proper retrobament en el poble de Gallicant. De dalt estant s'albira una extensíssima panoràmica que compensa l'esforç punyent de la pujada. El qui us fa aquesta descripció (Ramon Casas), que en aquesta ocasió porta el WALKY-TALKY, ho aprofita per a fer un contacte molt breu amb un ràdioafecionat de Salou. Aquest fet em plau satisfactoriament, davant la sorpresa generalitzada de la concurrència.

Emprenem la davallada pel vessant nord fins arribar al nucli despoblat de Gallicant, per on reprenem el GR-7.

GALLICANT Format per unes quantes cases del tot rònques i deshabitades des del 1965, que només s'utilitzen com a corrals per a recollir-hi els ramats que de tan en tan pasturan per les rodalies.

Es esmentat ja el 1158 com "Podium Gallicantum" a la carta de donació de l'Albiol; un mas del seu territori fou donat el 1197 per la

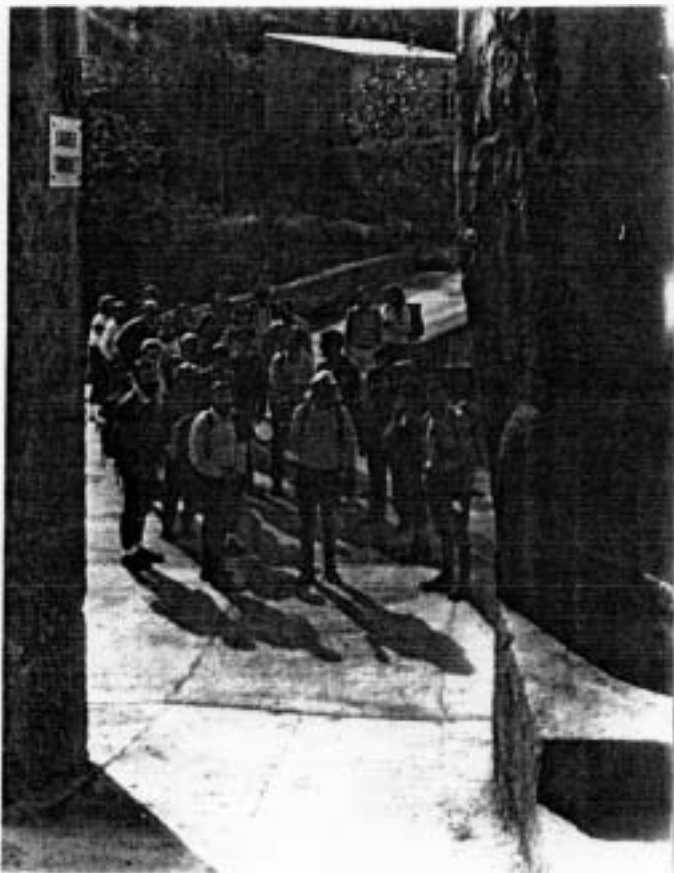

GALLICANT (PRIORAT), LA IMPRESSIÓ ES DESOLADORA I CONTRASTA
AMB LA BELLESA DE L'ÍNDRET

reina Sança a la sagristia de Poblet; es despoblà després del 1939, tot i que algú encara hi va en el temps de les collites. La major part dels seus habitants es traslladaren a Arbolí.

Sortim per la dreta del poble. Tot seguit apreciem un paisatge magnífic; en primer terme veiem Siurana, petita població enlairada a l'extrem d'una serra voltada de cingles i amb el pantà del riu Siurana al seus peus. Té una interessant església romànica del segle XII i les ruïnes d'un castell construït pels serraïns que feren de Siurana una formidable fortalesa, l'últim baluard àrab a Catalunya. Al darrera, clou la panoràmica del massís del Montsant.

Avancem en direcció Est; ara, el sender s'endinsa en un bosc; en sortir-ne passem per unes parades fins arribar a l'esquerra del barranc del riu Gorg, afluent del riu Siurana; baixem per una pista molt enfangada per les pluges recents, que ens deixa uns panots enganxats sota les botes, dificultant la caminada i posant en perill l'equilibri; la pista

INSTANTS ABANS DE PARTIR, ELS
MARXADORS ESPEREN EL "CLIC"
DE LA CÀMERA,
L'ETAPA, TOT ENFILANT EL CAMÍER
TRINQUET

ens porta fins el llit del riu, que travessem a gual, baixant després per un grau, al costat dret del salt d'aigua anomenat el Gorg, que s'hi precipita formant un bell salt que admirem meravellats. D'aquí agafem un senderó, a mà dreta, que ens porta, en cinquanta metres, a un altre salt d'aigua anomenat el Gorguet; no tant cabalós com el primer, però disposa d'un atractiu toll d'aigua que dóna a aquest indret un aire més bucòlic. Des d'aquí podem anar a Siurana per un sender de petit recorregut que comença a l'altra banda del Gorguet.

Deixem aquest lloc encisador agafant un corriol que segueix la riba esquerra del riu Gorg que, més endavant, passem a gual per agafar una pista a mà dreta que puja fins al mas dels Frares.

Abans d'arribar al mas dels Frares deixem la pista en un collet agafant un sender, a mà dreta, que puja fins a la carretera de la Mussara a la Febró. Cal dir, que d'aquest punt, es fa un gran retom per no creuar pel territori militar del campament dels Castillejos. Ara, cal seguir la carretera uns 700 metres cap a la dreta per anar a trobar el coll del mas dels Frares, on fem una parada de descans i de reagrupament.

EL GORG (SERRA DE LA MUSSARA)

En aquest punt es queden la Rosa Raventós i la Virtut Castro, que esperaran inutilment l'arribada d'un autocar; decidint-se finalment a fer auto-stop.

A partir d'aquí deixem la comarca del Priorat per entrar de nou en una estreta franja de la comarca del Baix Camp. Després, en aquesta mateixa etapa, entrarem a la comarca de l'Alt Camp (pobles del Bosquet i Mont.ral).

Reprenem la marxa deixant la carretera, enfilant-nos per un corriol de l'esquerra que, més endavant, salva un tallat de roca i assoleix el puig del mas dels Freres (985m). Té una ampla vista sobre la vall del riu Siurana. Al davant, des de dalt la carena, veiem les instal·lacions del campament de Castillejos.

A partir d'ara seguim durant uns set quilòmetres per la carena de la serra de la Mussara. Creuem diverses pistes, camins i senders: inicialment, sender que, per la dreta, puja de la Mussara i va a la Febró, poc després, un camí que ve de la Mussara i va a la Creu Trencada, mes enda-

EL GORRIST (SERRA DE LA MUSSARA)

vant trobem una pista a l'esquerra, que baixa a la Febró; està senyalitzada com de petit recorregut. Segons un pal indicador, en dues hores aniríem a Prades, on enllaçaríem amb el GR-7-1. Al cap de poc trobem una cruïlla de camins, a la dreta, s'inicia el GR-7-2 (que va a Reus - Tarragona - Santes Creus i Montserrat) per finalment arribar al lloc conegut per la Creu de Noguers, encara que actualment no hi existeix cap creu. En aquest lloc un grup de companys es queden a dinar; els altres prosseguim, tot deixant la carena per un camí de carro, cap a l'esquerra.

Passem entre magnífics boscos i vorejant més d'algun bassal d'aigua de les últimes pluges; a l'esquerra queden els Motllats, gran altiplà rocós que constitueix el cor central de les muntanyes de Prades.

En una ampla clariana del bosc deixem el camí per un corriol que davalla fins el barranc de la Font Fresca. A l'esquerra, veiem tres teixos de gran corpulència; poc després, sota mateix del camí, la font dels Grèvols.

Mes avall hi ha la Font Fresca, situada al mateix llit del barranc; quan novament creuem el riu, trobem el camí completament inundat per la crescuda del curs d'aigua; això ens obliga a fer vertaders malabèrismes per a no mullar-nos els peus. Aquest riu desguassa al riu Glorieta, afluent del Francolí.

Passem pel davant mateix de la façana del mas del Cisterer en estat d'abandó, on es pot apreciar la portalada de pedra amb la clau esculpida. Travessem el barranc de la Fou; més endavant entrem al petit poble de Liera del Bosquet.

EL BOSQUET (800m) sobre un repeu, al final de l'alterosa paret dels Motllats, a la vora de la carretera que uneix Mont.ral amb Prades. El formen una dotzena de cases agrupades al voltant d'una plaça(era), actualment deshabitades.

Travessem el poble, sortint-ne per la carretera d'accés. Mont.-
ral ja és ben visible; el final d'etapa s'acosta. Al cap de pocs metres
deixem la carretera per agafar un sender a mà esquerra que passa per
sota d'una marjada, mig tapada per l'herba. El camí ens porta fins a
Mont.ral, per la part nord del poble, on hi trobem un pal indicador dels
GR que senyala els pobles d'Abolí i la Riba; Trobem els autocars, ben
aparcats, però seguidament ens dirigim al refugi MUSTÉ RECASENS per dis-
posar-nos a dinar. L'hora ja és avançada, i la gana no espera ningú.

El refugi Musté Recasens, fet l'any 1963, del Centre de Lectura de
Reus, es situat a l'extrem superior del carrer Major i bastit aprofitant
una antiga casa; està molt ben condicionat i amb capacitat per a més de
quaranta persones. Per un preu molt módic usem el menjador, per cert,
molt confortable; mentre dinem en Josep Voltà ens ofereix un vinet per
entrant.

L'organització ha previst celebrar aquest final d'etapa amb cam-
pany brut, rosat. No tothom arriba a la mateixa hora, però els marxadors
s'hi afegeixen alegrament sense excepció. Això exigeix l'inevitable brin-
dis final, el Sant Roc del Pi Gloriós, per l'èxit de la Travesada de
Catalunya.

ARCADA GÒTICA AMB ESCUT D'ARMES D'UNA CASA ENRUNADA FIOP DE
L'ESGLÉSIA DE MONT.RAL

MONTREAL El poble de Montreal està situat a la banda dellevant d'un turó al bell mig del terme, al cim del carener que parteix les aigües dels vessants dels rius Brugent i de la Glorieta.

L'església parroquial, dedicada a Sant Pere ad Vincula, veté de la vila, encimbellà el turó de 600m d'altitud. La primitiva construcció és d'estil romànic i conserva en bon estat l'absis i la portalada lateral d'accés al temple. El campanar s'ha construït al segle XVIII, i ha sofert sovint les batzegades dels llamps. Una balconada, disposada al davant de la porta, permet de contemplar tota la plana del Camp. Darrera l'absis hi ha el cementiri, arrodonat als murs de l'antiga casa parroquial, avui molt esbatanada.

Les cases s'escalonen al vessant solà del turó, al llarg del carrer Major. De la quarantena d'edificis que hi havia al començament del segle, la meitat són aïrrats, i la resta, la majoria, han estat restaurats per gent forastera que els té com a residència d'esbarjo.

LAPODUS I ORIGINAL PRESERVAT
DE L'AGRAPADOR DE LA FORTALIDA
DE L'ESPUGA DE MONTREAL

Ja acabats de dinar fem una visita al poble i pugem dalt de l'església, romànica, situada al cim del turó que dóna nom al poble (886m).

Quan son les sis de la tarda, retornem sense cap mes contratemps cap a casa. Mentre fem el viatge de retorn se'ns reparteix a cada ú un parell de fotocòpies d'entreteniments: una sopa de lletres de comarques, un refranyer i una descripció de la serra de la Mussara.

BIBLIOGRAFIA: Gran Geografia Comarcal de Catalunya

Vol. 7 El Camp de Tarragona

Ramon Casas i Vidal

